

Denkend aan de christelijke school te Duivendrecht...

In 1974 kwamen we – een klein gezin met drie kinderen, de vierde op komst – wonen in Duivendrecht. We kwamen uit de Bijlmermeer en gingen vanuit een grote flat wonen in een gezellige eengezinswoning aan de Rijksstraatweg. Wat een verandering! Naast de voordeur hing een bordje met het opschrift “Hervormde Pastorie”.

Ik was binnen de Hervormde Kerk de eerste parttimer-predikant in Noord-Holland. De aanstelling was voor slechts 20%. Naast mijn andere werk als docent in Amsterdam (80%) kon ik alleen ’s avonds als predikant werkzaam zijn en natuurlijk de weekenden. Na vijf fijne jaren moest ik – ondanks de geweldige steun van leden van de kerkenraad (en mijn vrouw!) – in 1979 helaas het werk neerleggen, omdat het te zwaar werd. Zo werd ik een jonge emeritus (of zoals iemand zei “dominee is met emiraat”)! Het docentschap in Amsterdam bleef bestaan.

Onze kinderen zaten op de kleine christelijke school in Duivendrecht. Dat beviel prima. Mijn vrouw zat in het bestuur als notulist. Toen de heer Visser aftrad als voorzitter, werd mij gevraagd zijn opvolger te worden. Daar zag ik wel wat tegenop, want de heer Visser had veel voor de school gedaan. Als voorzitter van de Dorpsraad trouwens voor heel Duivendrecht. Gelukkig waren er enkele goede medebestuurders, waaronder de penningmeester de heer Boode. Er kwam een andere notulist.

Wat doet een bestuur zoal? Elders vindt u een uittreksel van de vergaderingen van een jaar. Het zijn heel verschillende zaken.

Persoonlijk vind ik christelijk basisonderwijs heel belangrijk. Het moet een school zijn, die kwalitatief goed onderwijs geeft, open wil staan voor de buitenwereld en de kinderen leert respect te hebben voor andere meningen. Maar binnen dit kader kun je de kinderen zoveel meegeven. De liefde van God voor elk mens, dus ook voor elk kind, te zien aan Jezus als “foto van God”. Dat kan een geweldige steun betekenen in het latere leven van een kind. Je geeft ze een schat van verhalen mee, die niet alleen voor het begrijpen van veel kunstuitingen van belang zijn, maar ook persoonlijk. Daarbij de liederen, die geleerd worden. Hoe vaak heb ik het niet meegemaakt, dat een ernstige patiënt nauwelijks meer praten kan, maar ervaart als hij een bekende psalm of ander lied hoort. Je ziet zijn lippen bewegen. Ook in mijn huidige werk als geestelijk verzorger in een heel groot verzorgingshuis in Enschede is het vaak zo voelbaar: hebben mensen iets meegekregen aan troost en kracht? Iedereen is gelijk in zo’n huis, arm of rijk, blank of gekleurd, geleerd of ongeleerd. Ook maakt het niet veel meer uit bij welke kerk je behoort. Maar de liefde van God, het “Onze Vader”, de bijbel: zij zijn hetzelfde gebleven.

Van belang is dat leerkrachten zelf gelovig zijn en dat ook “praktiseren”. Is eenmaal een personeelslid aangesteld, die “er niet meer aan doet”, dan kan je als bestuurslid daar niets meer aan veranderen. Het sollicitatiegesprek is wat dat betreft heel belangrijk; er moet ook op het punt van het geloof doorgevraagd worden, zonder dat het een soort examen wordt.

Het bestuur is verder wat de kwaliteit van het onderwijs betreft (lesprogramma enzovoort) sterk afhankelijk van de deskundigheid van de leerkrachten. Juist op een kleine school is dat het geval.

Er zijn trouwens in de bestuursvergaderingen zoveel praktische zaken, die geregeld moeten worden, dat je vaak aan de belangrijkste dingen, zoals de kwaliteit van het onderwijs en de christelijke identiteit van de school nauwelijks toekomt. Wat dat betreft was de eis van het Ministerie om de hele school (ouders, bestuur, leerkrachten) te betrekken bij de opstelling van een leerplan een goede zaak. Er is na een langzame start enthousiast en hard aan gewerkt in Duivendrecht.

Iedereen erbij betrekken lukte natuurlijk niet, maar het waren er toch heel wat, die meededen.

In 1982 vertrokken wij uit Duivendrecht naar Bunnik en moest ik tot mijn spijt het voorzitterschap neerleggen. In 1992 mocht ik nog het woord voeren bij het 75-jarig bestaan van de school. Het was

een drukbezette en gezellige reünie. Het is jammer, dat de school het daarna toch niet heeft kunnen bolwerken. Het was – qua leerlingenaantal – altijd al een kwetsbare school.

Tot slot: Ik ben ervan overtuigd, dat de meeste oud-leerlingen met heel veel plezier en dankbaarheid terugdenken naar hun schooltijd op die kleine christelijke school in Duivendrecht.

Daarbij geldt – zoals op het graf van Martin Luther King gezegd werd – “not how long, but how well”.

E.K. den Breejen, augustus 2012